

luật kém. Ý thức chính trị còn non”. Ba năm học cấp ba, cậu lỏi con Doãn Quỳnh tuy nghịch như quỷ sứ, song chưa lần nào bị phê bình hay cảnh cáo trước lớp, nghĩa là vẫn con ngoan, trò giỏi; cũng không khi nào bị thầy hiệu trưởng gọi lên “sạc”, vậy mà không biết vì đâu ông ấy lại phang cậu một đòn chí mạng như vậy? Chàng thực sự ngán ngảm. Chẳng nên để lại trong hồ sơ cán bộ của mình một cuốn học bạ như vậy. Nó không còn cần thiết, có cũng được, không có cũng chẳng sao khi chàng đã là cán bộ viên chức nhà nước. Chàng quyết định phi tang cái vết nhọ đó. Để ngoài cuốn học bạ trước khi cần trọng dán lại mép phong bao y như cũ để nộp những giấy tờ còn lại vào nơi công tác mới. Rồi chàng không do dự bật diêm, châm vào cuốn học bạ. Khói nghi ngút, lửa bùng cháy chẳng mấy chốc trùm lên toàn bộ chứng tích các năm học phổ thông, biến nó thành tro vụn. Sau lần ấy Doãn Quỳnh có dịp về quê, hỏi ông thân sinh: Hay là trong quan hệ công tác, bố có gì khúc mắc với thầy hiệu trưởng mà ông ta ghét lây sang con, bút phê ác như vậy? Ông Doãn Đại ngày ấy còn công tác ở ty công an tỉnh, nghe con hỏi cũng ngớ ra, nghĩ một lúc. Phải rồi, hấn thù. Bố ký giấy bắt thằng cháu ruột hấn chuyên đi săn trộm chó. Một thằng đeo xe đạp, thằng cháu hiệu trưởng thì ngồi sau thủ cái gậy ngắn đầu buộc thừng, khi gặp chú gâu gâu chạy rông ngoài đường là nó tung thông lọng vào cổ giật mạnh, con chó lập tức bị kéo theo, càng